

Έλαβε χώ ρα σε ημιυπόγειο κουτούκι. Καισαριανή μεριά. Όλα τα κουτούκια που σέβονται εαυτόν και παράδοσιν οφείλουν να είναι ημιυπόγεια. Βροχερό βραδάκι. Η βρόχα δεν έπιπτε πια στρέιτ θρού, όπως θα έλεγε ο Ζαμπέτας, αλλά η υγρασία είχε μουλιάσει το σύμπαν.

Κάθισαν και οι δυο απέναντι μου. Δεξιά ο νεότερος αριστερά ο πρεσβύτερος. Εκατόν έντεκα, το σύνολο των χρόνων τους. Ήκουσα μετά προσοχής τις απόψεις τους για την προηγούμενη σε αυτούς αναφορά. Θυμίζω: **Ποιοι ήμαστε .** Τα πρώτα καραφάκια, όδευαν ήδη προς αφανισμόν.

Είπαν ότι ήθελαν, με τρόπο χιουμοριστικό, συνεφώνησαν δε και οι δυο στο τάχα άστοχο της τοποθέτησης: *«Δεν μπορεί να αγνοηθεί το γεγονός, ό,τι ο ένας είναι στα τέλη της επαγγελματικής του ζωής, ο άλλος στην πιο γόνιμη περίοδο της».*

Ο φερόμενος στα τέλη, εξεμάνη με εκφράσεις του τύπου:
- «εγώ ρε στα τέλη;»

αγνοώντας ότι βρίσκεται στα μέσα της έκτης δεκαετίας της ζωής του. Άλλο θέμα αν το παρουσιαστικό του κρύβει μια δεκαπενταετία από την ημερομηνία της ταυτότητας του, ο δε άλλος, φλερτάροντας , κατά δήλωσίν του, με την κατάθλα ερώτησε:
- «εγώ στην πιο παραγωγική;»
ξεχνώντας και αυτός, ότι στα σαρανταφεύγα ο κάθε σοβαρός επαγγελματίας κατέχει έναν χρυσό συνδυασμό εμπειρίας και ζωτικότητας. Πέραν από το γεγονός ότι ο συγκεκριμένος, στα μάτια μου είναι υπόδειγμα εργατικότητας.

Τέλος πάντων, στο διπλανό τραπέζι εκαθόταν ένας νεαρός, επιτομή του άσματος του Γιάννη Παπαϊωάννου, «ένας άνδρας δέκα γυναίκες». Δέκα δεν ήταν αλλά πέντε ήταν. Κατέφθασε λοιπόν και η έκτη, η οποία έτυχε να είναι νοστιμοτέρα όλων των υπολοίπων, με ένα περίεργο χρώμα οφθαλμών, δέρματος και μαλλιών, σε κάποιο ανοικτό μελί. Ήτο δε και καλλίπυγος. Νεαρά με σφρίγος, και κράνος ανά χείρας.

Έψαχνε που θα καθίσει και ο άθλιος προθυμοποιήθηκα, με ένα είδος εκλεπτυσμένα πονηρής ευγένειας, να της προσφέρω την διπλανή μου άδεια θέση. Αντέδρασε με γέλιο, με άνεση. Μόλις εκάθησε διαγωνίως απέναντι φούντωσε και το πρώτο τσιγάρο. Ενίοτε δε, φωτιζόταν και το προσωπάκι της από το ψυχρό φως του κινητού και προσπαθούσα αποκρυπτογραφήσω την απόχρωση των ζωντανών οφθαλμών της. Πράγμα όχι εύκολο, καθότι το φως ισχνό, ενώ η συζήτηση με τους δικούς μου ήταν άκρως ενδιαφέρουσα και αντίστοιχα εύθυμη, ανάμεσα από πυκνά νέφη των δικών τους σιγαρέτων, που έκαιγαν ακατάπαυστα, σχεδόν.

Ξεφύλλισα μαζί τους σελίδες του παρελθόντος, ημερομηνίες, πρόσωπα, γεγονότα, ανδραγαθίες, όλα στο επαγγελματικό περιβάλλον. Άλλωστε εκεί γράψαμε τόσες, ατελείωτες ώρες μαζί. Συνδέσαμε συμβάντα, άτομα, συμπεριφορές σε ένα παζλ που ο καθένας έβαζε το κομμάτι του και όταν η εικόνα συμπληρώθηκε, ήταν σαν είχε δουλέψει ένα βαρύ χωματουργικό, διακοπτόμενο ενίοτε με νεύμα προς το garcon για ακόμα ένα. Καραφάκι.

Στο μεταξύ η Δ/νις σηκώθηκε, έτοιμη να φύγει, κοντοστάθηκε κρατούσα το κράνος, οπότε δεν απέφυγε το ερώτημα, διατυπωθέν υπό της ολίγον ανήσυχα περίεργης ταπεινότητάς μου, σε αυτό το μίζερο πρώτο πληθυντικό, όπου προσπαθείς να αποφύγεις τον πληθυντικό ευγενείας, αλλά και τον, με δείγμα αναίδειας, ενικό:

- «Φεύγουμε;»

- «εεε ναι»
- «τοοο κρανάκι; τι οδηγούμε;»
- «δεν είναι δικό μου, είναι του φίλου μου»

Μάλιστα όχι κάποιου φίλου, έτσι γενικώς και αορίστως. Του φίλου. Καληνύχτα και τα τοιαύτα, την ώρα που το τρίο, στην άλλη πάντα (κιθάρα, ακορντεόν και μια γλυκιά γυναικεία φωνή, που παρεμπιπτόντως εόρταζε εκείνη την νύχτα, Νεκταρία γαρ), έπαιζε το ροζ. (Γ. Μηλιώνας – Α. Μάνου αν έχει λησμονηθεί).

Κι εμείς εκεί, καθώς τα καραφάκια διαδέχονταν το ένα το άλλο, πιάναμε το βασανάκι μας, με θεωρίες που χάθηκε το παιχνίδι, ποια ήταν η τελευταία λούμπα που έπεσε ο Φού, πως ασήμαντοι κουμαντάριζαν σημαντικά πράγματα, τα λάθη επί λαθών και τι κρίμα, και ξανά-μανά τι κρίμα. Ο καθένας μας είπε τις προσωπικές ιστορίες του, για το πώς βίωσε τις μικρές καθημερινές ήττες, καθώς και τις πολύ χαμηλές στιγμές, μη προικισμένων ανθρώπων.

Τότε θυμηθήκαμε, έτερον Καππαδόκη, και φανήκαμε αρκετά αγενείς, ώστε να τον καλέσουμε για κουβέντα περασμένα μεσάνυκτα. Δεν απάντησε διότι δούλευε το άτομο, όπως μάθαμε το επόμενο πρωινό που επικοινωνήσαμε.

Χωρίσαμε μετά την μία. Δεσμευτήκαμε να τα ματαπούμε. Αυτές οι συναντήσεις έχουν δυο ιδιότητες. Λειτουργούν τόσο ψυχαγωγικά, όσο και θεραπευτικά. Κι αυτό είναι καλό και ευχάριστο. Αν υφίσταται κάτι κακό και δυσάρεστο, είναι πως ότι κοινό είχαμε σε επαγγελματικό επίπεδο, ανήκει αμετάκλητα στο παρελθόν. Οι πιθανότητες να ξαναβρεθούμε υπό κοινή επαγγελματική στέγη είναι μηδαμινές, αν όχι μηδενικές. Έτσι, τούτη η συνάντηση έμοιαζε ως ένα μνημόσυνο. Εκείνων των παλιών καλύτερων ημερών. Μπορεί να ακολουθήσουν και άλλα, μνημόσυνα.

Έξω η υγρασία είχε καλύψει τα πάντα. Τα τρακτερωτά του **XR** , ζήτησαν λίγο από προσοχή πάνω στη λεία άσφαλτο καθώς τα φώτα αντανακλούσαν στην λεία επιφάνειά της. Ο υγρός αέρας προσπαθούσε να ξεπλύνει την καπνίλα του ημιυπόγειου και το γλαρό βλέμμα του αναβάτη. Η πόλη στα καλύτερά της. Άδεια.